

Vierde zondag van de Veertigdagentijd, 15 maart 2026

Lezing: Samuel 16 Evangelie Johannes 9, 1 -41

“God ziet niet zoals een mens ziet. Mensen kijken naar het uiterlijk. God kijkt naar het hart”.

Deze woorden uit de eerste lezing zijn uiterst actueel vandaag.

Mensen kijken naar grootheid, sterkte en macht. Daarom beginnen ze oorlogen. Daarom bewapenen ze zich. Het resultaat is een onveilige wereld waarin niemand zich gelukkig en veilig kan voelen.

God kijkt naar het hart. De vraag is: wat ziet hij dan in het hart van mensen?

In ons hart? Aan het einde van het evangelie hoopt God in ons hart te zien:

geloof in de persoon van Jezus, het vertrouwen dat zijn weg een goede weg is, de geloofszekerheid dat heel ons leven in Zijn handen ligt.

Heel de evangelielezing gaat over de vraag: hoe komen wij van onze eigen zienswijze tot de zienswijze van God. Hoe leren wij kijken met Gods ogen? Het verhaal begint met het zien van Jezus zelf. Hij *ziet* in het voorbij gaan de blinde. Hij ziet zijn ongelukkig leven als bedelaar. Jezus neemt het initiatief. Waarom? Omdat Hij het licht der wereld is. Omdat dit licht moet worden verder gedragen. Deze nog blinde man kan hem helpen.

Nadat Jezus modder op zijn ogen had gestreken en de man zich had gewassen in de vijver van de Gezondene, kan de man zien.

Jezus vervult hier zijn zending als drager en brenger van licht.

De mensen die de blinde kenden als bedelaar vragen hoe het gebeurd is.

Helaas kan de man dat niet zeggen. Het is hem als genade overkomen.

Zoals voorgeschreven is bij een genezing brengen ze hem bij de Farizeeërs, de godsdienstige leiders. Die concluderen nogal snel: “die genezer kan niet van Godswege komen, want het is sabbat en dan mag er niet gewerkt worden.”

De genezen blinde die niet weet wie Jezus is, noemt hem een profeet, iemand die namens God spreekt en geneest. Vanuit deze helende ervaring begint de groei van het geloof.

Zijn arme ouders weten ook niet wat er gebeurd is.

Uit angst voor de hoge heren die hen weleens uit de gemeenschap kunnen stoten, spelen ze de vraag terug. “Vraag het hemzelf”.

Het groeiende geloof van de genezen man loopt uit op een getuigenis:
“Déze man doet in ieder geval Gods wil.” Dat de man trouw blijft aan Jezus,
is een kritische en frontale aanval op het gezag van de religieuze leiders.
Het gevolg is dat hij uit de gemeenschap gestoten wordt. Daar waren zijn
ouders bang voor. Ook al weet de man niet wie die Jezus is: hij blijft erbij:
“De man Jezus spreekt namens God; hij is een profeet van Godswege.”

Voor de tweede keer neemt Jezus het initiatief: Hij gaat de man die blind was
zoeken. Hij vindt hem en vraagt: “Geloof je in de Mensenzoon?”
Jezus zelf vraagt hier om geloof en vertrouwen. De man vraagt: “Wie is hij?”
En Jezus zegt: “Ik ben het”. De man zegt: “Ik geloof, Heer.”
Hij vertrouwt zich volledig aan Jezus toe. Leeft dat vertrouwen ook in ons hart?

Jezus verlangt ernaar als Licht van de wereld gezien te worden.
Hij opent zelf in ons de weg naar Hem als Licht der wereld.
Hijzelf vraagt ons te willen wandelen in zijn Licht.
Hijzelf vraagt om ons vertrouwen in zijn levensweg;
Hijzelf vraagt of wij door ons standvastig getuigenis dat Hij het Licht is,
de verblinding willen tegengaan die onze wereld in diepe duisternis en grote
onveiligheid brengt.
Niet de begonnen wapenwedloop in Europa waar ons land aan mee gaat doen
zal ons redden. Een samenleving kan alleen maar bloeien als wij oog hebben
voor mensen in nood, voor de zieken, de gehandicapten, voor de mensen die
mensen die om veiligheid en vrede zoeken.
Als wij kiezen voor de macht en ons eigen gelijk dan stoten wij Jezus uit onze
samenleving. Zoals dat gebeurd is op Goede Vrijdag toen de genezer de
gekruisigde werd.

Als wij het oprecht met Jezus zien zitten,
dan zullen wij niet kiezen voor de dodelijke weg van macht en geweld,
maar de weg begaan van menselijkheid en vrede.
Jezus zag in het voorbij gaan een mens in nood Hij liep niet voorbij maar
begon iets nieuws.

Pastor Tom Buitendijk o.carm.